

Kairosta

Aleksandriaan

Sattumuksia matkalta

TEKSTI JA KUVAT
(RYHMÄKUVAA LUKUUN OTTAMATTA)
ANU TOIVONEN

El Hosseny Dance Company teki esiintymismatkan Aleksandriaan, jossa **Mahmoud Redan** kutsumat ryhmät Espanjasta, Italiasta, Ranskasta, Sveitsistä ja Suomesta esittivät egyptiläisten miestanssijoiden kanssa hänen koreografia-tuotantoaan kolmessa eri näytöksessä heinäkuun alussa. Ryhmä matkasi Kairon kautta Alexiin, treenasi yhdessä muiden tanssijoiden kanssa vaihtelevissa olosuhteissa vaihteleviin vuorokaudenaikoihin ja piti ansiokkaasti puolensa kansainvälisessä seurassa.

Tällaiseen tapahtumaan osallistuminen on aina huikean hieno ja arvokas kokemus, mutta prosessi itsessään harjoituksineen ja esiintymisineen on meille kaikille tuttu enkä siis jutustele siitä sen enempää. Sen sijaan kerron matkan muista sattumuksista, jotka ovat aina mielenkiintoisia ja usein huvittavia – ainakin näin jälkepäin.

Iskandareyya

Ryhmät kokoontuivat ensin Kairoon, josta oli järjestetty bussikuljetus Aleksandriaan. Naisseurueille oli varattu oma bussi. Järjestäjän edustajalta oli vain päässyt unohtumaan, että esiintyvillä naisilla on tavallista turistia huomattavasti mittavimmat pakaasit. Siispä naurettavan pieni tavaratila veti ainoastaan kymmenkunta laukku. Sitten ihmeteltiin mikä neuvoksi.

Lopulta laukut tungettiin vaarallisen oloisesti pinoon matkustamon takapenkeille – ja ainakin me suomalaiset pidimme peukkuja, ettei kuskin tarvitsisi tehdä paniikkijarrutusta. Siinä olisi litytynyt auton eteen jäävän uhrin lisäksi joukko ulkomaisia artisteja laukkuohjusten alle... Kaikki kuitenkin sujui onnellisesti niin meno- kuin tulomatkallakin ja voimme huojentuneina rahdata laukumme matkan jälkeen bussista hotelliin. Huomattavaa oli herrasmiesten puute: tytöt nostelivat painavat laukkunsa autosta ihan itse.

Vanhana Kairon-kävijänä olin innokkaasti odottanut pääsyä Aleksandriaan, sillä siellä en ollut ennen käynyt. Nähtävyydet olisivat kovasti kiinnostaneet, myös kuuluisa Aleksandrian kirjasto, jonka teatterissa esitykset olivat. Niin kuitenkin kävi, että egyptiläisellä tehokkuudella aikataulut olivat erittäin liikuvia eikä varsinaiseen turismiin juuri jäänyt aikaa. Alexin viikko kului siirtyessä ilmastoidusta hotellista ilmastoituun bussiin ja siitä ilmastoituun teatteriin. Paluumatka mainittuun hotelliin sujui joutuisasti mainitulla bussilla.

Sen verran ehdin viikossa havaita, että Alexissa tuulee aina, ilma on kosteampaa kuin Kairossa (yllätys yllätys!) ja rantakatu jatkuu kilometrin toisensa jälkeen. Meri ei ole koskaan peilityni ja sen pinnan alla riittää antiikin maailman jäänteitä. On aika vaikuttava kokemus istua rantavallilla katselemassa aaltoja ja tietää, että auringonkilon peittämän pinnan alla makaavat Kleopatran palatsin rauniot...

Aleksandria tarjosi muutoinkin totutusta poikkeavat olosuhteet. Hotellimme oli hieno, mutta vasta rakenteilla ja sijaitsi mukavasti juuri lentokentän lentopolun jatkeella. Tämä yhdistettynä rakennusmeluun, joka saattoi jatkua vuorokauden ympäri – lienee helppoa kuvitella seuraukset. Ilmastointi oli kyllä kiitettävän tehokas ja ajoittain olosuhteet olivat jopa arktiset. Peiton alla oli mukava möllöttää televisiota.

Hotellimme sijaitsi kohtuullisen vilkkaan (ja leveän) kadun varrella ja kadun toisella puolella oli kansainvälisen hapatuksen läpitunkema ostoskeskus hypermarketteineen. Oli tietysti mukava käydä ostamassa hedelmiä ja vähän tuhdimpaa leipää aamiaiskroissanttien korvikkeeksi, mutta paikallinen väri ostoskokemuksesta puuttui kyllä kokonaan. Ihan kuin olisi kotimarketissa asioinut. Kahvillakin sopi käydä Starbucksissa ja pitsalla Pizza Hutissa. Huh!

Alexissa ajetaan toisella tavalla kuin Kairossa: hidasteet puuttuvat ja liikennettä on vähemmän. Tästä seuraa ajonopeuksien huimaava nousu ja kadunyllystysten huomattava vaikeutuminen. Välillä saa kipittää minkä jaloista

pääsee, jos mieli ehjänä kadun yli. Tutustuimme myös ilmiöön nimeltä liikennevalo. Olen kyllä nähnyt sellaisia Kairossa, mutta enimmäkseen niihin ei kiinnitetä mitään huomiota. Tällä matkalla Alexissa seisoimme useammissa valoissa kuuliaisesti punaisen palaessa.

Myös Kairossa bongasin valot: ihmettelin kovasti, mikä oli alaspäin juokseva numerosarja etuasemalla. Kotvan kuluttua laskuri saavutti nollan, vaihto väriä ja alkoi juosta taas alaspäin, jolloin auto lähti liikkeelle. Tajusin, että siinä on kärsimättömän autoilijan ihanneva-

lo: koko ajan näkee, miten kauan on vielä pakko odottaa! Toimisikohan tämä ratkaisu Suomessa?

Al-Qahira

Hyvin monet paikalliset jaksoivat kertoa meille, että vierailumme ajoittui epätavallisen kuumaan ajankohtaan. Lämpömittareita meillä ei ollut, mutta jälkeen päin kuulimme lämpötilojen pyyhkineen neljissäkymmenissä. Ei ihme, että olo oli hetkittäin vetämätön.

Joka tapauksessa en vaihtaisi Kairon-viikkoja mistään hinnasta hotellilomaan. Vaikka ilma olikin niin saasteista, ettei aurinkovoi-

teita tarvinnut, oli kokemus silti juuri sitä, mitä lähdin matkalta hakemaan. Reipasta ajoa mikrobussilla, taksilla ja metrolla. Tungosta. Kaoottista liikennettä. Ihmisiä, ihmisiä ja taas ihmisiä.

Liikkuminen Kairossa on oma lunksa. Metro on edullinen kulkuväline ja siellä näkee kaikenlaista. Tällä kertaa sain kokea, miltä sillistä tuntuu tynnyrissä: metro oli niin tupaten täynnä, että kaikki eivät mahtuneet sisään vaunuihin ja pystyssä pysyi vaivatta pitämättä mistään kiinni. Itse asiassa kaatuminen olisi ollutkin mahdotonta, koska tilaa tuntui olevan vain juuri ja juuri hengittämiseen. Ja silti naistenvaunussa matkustajat jaksivat olla hilpeitä – vai lieneekö syynä kolme valkoista turistia, joille tungoksesta nauru kelpasi?

Tällä matkalla tapasin myös Kairon hitaimman – nimittäin taksin. Auto oli uusi, ja kuski kenties siitä syystä äärettömän varovainen. Normaali käytäntöhän edellyttää hurjia kiihdytyksiä aukkopaikkoihin formulatyylisiin, ajoa ilman käsiä ja jatkuvaa tööttäilyä. Vaan ei: tämä kuski pitää tiukasti molemmat kädet ratissa, käyttäen suuntavilkkuja aina kaistaa vaihtaessaan, vaihtaa kaistaa ainoastaan hätätapauksessa, päästää muut edelleen, ei käytä ainoatakaan tarjoutuvaa aukkopaikkua – eikä tööttää kuin *kerran* koko matkan aikana. Jos tapaatte omilla matkoillanne moisen ihmeen, sanokaa kuskille terveisiä ja kertokaa, että hän on Suomessa

kuuluissa. Näitä voi olla vain tämä yksi ainoa! Toinen autoilija kuljetti sitten minua yksisuuntaista katua väärään suuntaan, mutta se onkin jo eri tarina.

Tanssijoita (suurina tekstiiliurheilijoina) kiinnostanee se, miten esiintymisasu syntyy. Seurueemme sai kunnian päästä pukusuunnittelija **Eman Zakin** kanssa huppeaan kangaskauppaan, jossa hyllyiltä pursuivat toinen toistaan ihanamman väriset kankaat. Ainoastaan yhdellä meistä oli tarkoitus hankkia pukukangasta kyseisellä matkalla, mutta niinhän siinä kävi, että sortumus oli suuri: en kerta kaikkiaan voinut vastustaa kangasta, joka selvääkin selvemmin huusi nimeäni.

Olen toki itse kursinut useammankin asun kasaan, mutta ensimmäistä kertaa minulle on nyt suunniteltu sellainen suoraan päälle. Ja hienointa koko kangasostosmatkalla oli seurata, miten nerokkaasti ideat ja vaatteet lähtevät muotoutumaan todellisen asiantuntijan käsissä. Katselimme kaikenlaisia kankaita, ja jokaisesta Emanilla oli heittää huikean hieno pukuidea – asujen saattoi suorastaan nähdä muotoutuvan silmissä!

Kuumuuden takia elämänrytmimme vaihtui päiväaktiivisuudesta yöelämiseen. Rytmäni jäi päälle ja kirjoitankin tätä juttua kello kolmelta yöllä. Paikallista ilmapiiiriä ja sikäläisiä ystäviä jäi ikävä, ja nyt ei autakaan kuin suunnitella jo seuraavaa matkaa. Tämän reissun uusien kokemusten jatkoksi pitää saada pian lisää!

TEKSTI JOHANNA UOTINEN
JA JAANA JUVONEN

Teteria – unelmia teehuoneessa nähtiin Joensuun kaupunginteatterin pienellä näyttämöllä. Kaksi nopeasti loppuunmyytyä esitystä kertoo siitä, että Joensuussa ja Pohjois-Karjalassa riittää etnisistä tansseista kiinnostunutta yleisöä. Teteria toteutetaankin mahdollisesti syksyllä uudestaan nyt ilman lippua jääneiden iloksi.

Tanssinäytöksen järjestivät Joensuun Flamenco yhdistys ry ja Tanssiyhdistys Nujum ry. Ideaa kahden tanssiyhdistyksen voimien yhdistämisestä hauduteltiin pitkään; monen ihmisen kalentereiden yhteen sovittaminenkin vaati vaivaa. ”Molemmat yhdistykset harrastavat etnisiä tansseja, joten voimien yhdistäminen tuntui luonnolliselta”, toteaa Flamenco yhdistyksen puheenjohtaja **Riina Korhonen**. Niinpä periksi ei annettu, vaan hyvä idea saatettiin valmiiksi asti.

Hyvää kannattikin odottaa: yhteistyön voima näkyi hyvin suunnittelussa ja toteutetussa näytöksessä, jossa kaikki eri osa-alueet toimivat paitsi itsenäisesti, myös yhdessä. Hyvin valitut koreografiat, erinomaisen taidokas puvustus, minimalistisen tyylikäs lavastus sekä ääni- ja valotekniikka muodostivat näyttävän ja toimivan kokonaisuuden. Myös esityspaikan valinta oli onnistunut: kaupunginteatterin pieni näyttämö tarjosi intiimin ja pelkistetyn tilan värikylläiselle esitykselle.

Flamenco, bollywood ja itämaiset tanssit – kuin herkulliset teelaadut ikään – tarjosivat yleisölle herpaantumattoman tunnin. Tässä teehuoneessa ei pitkästyttynyt, kuten toisinaan voi käydä pitkien, yksipuolisten tanssinäytösten aikana: vauhtia, väriä ja tunnelmia riitti joka hetkeksi. Välillä tunnelmasta toiseen siirryttiin ehkä liiankin nopeasti; pieni hengähdys erilaisten esitysten välillä olisi voinut olla paikallaan. Nyt eri koreografioiden välissä ei ollut välispiikkejä tai muita taukoja, vaan esitykset seurasivat toisiaan yhtenä rytmien ja tyylien ryöppynä, jossa hulvattomasta bollywood-tanssista siirryttiin nopeasti dramaattiseen flamencoon.

Teehuoneessa nautittiin 13 koreografiaa, ryhmä- ja pariesityksiä sekä soolotansseja. Itämaista ja bollywoodia esittivät Nujumin neljä tanssijaa, flamenco kuusihenkinen perusryhmä ja seitsenjäseninen jatkoryhmä.

El Hosseny Dance Company Aleksandriassa: Riitta Hintikka, Sara Hägglund, Mohamed El Hosseny, Tuija Rinne, Laura Huovinen, Anu Toivonen, Ilona Korhonen, Milja Holopainen ja Sanna Myllylä. Myös Aino Vesänen kuului ryhmään, mutta hän ei ole mukana kuvassa.